

Europa van vervelend naar vervellend

“Gelukkig is Europa weer saai. Ambitieuze plannen als ‘Make Europe Great Again’ hebben geen vaste grond om op te staan. Dan nog liever gekonkel over de begroting dan over onderwerpen waarvan de gevolgen veel erger zijn.” The Economist was enkele dagen voor de zoveelste bijzondere top in Brussel niet mals voor de vastlopende ontwikkelingen in de Unie. Alleen de eurocraten kunnen zich in de handen wrijven, met dit soort bureaucratisch gehannes. Van een grotere rol en invloed in de wereld is al jaren geen sprake meer. Dat bewijzen de crisissen van de voorbije tien jaar: de bankencrisis, de uitholling van de euro, de Brexit, de halfbakken aanpak van de migratie, die nu opnieuw uit de hand dreigt te lopen door de aanslepende wanorde in Libië en de Sahel-landen, door de volslagen onbetrouwbaarheid van Turkije dat met een open oorlog dreigt in Syrië (tegen zijn nieuwe bondgenoot Rusland dan nog) en opnieuw de EU afdreigt met nieuwe volksverhuizingen en door de beurzen die wankelen bij de verspreiding van het Wuhan-virus. Dan maar beter terugplooiën op komma-neukerij, leek The Economist te suggereren.

Het was dus geen opdracht in geschenkverpakking die de nieuwe ‘president’ van de EU, **Charles Michel**, in de schoot geworpen kreeg, amper een ademstoot na de uittreding van het Onverenigd Koninkrijk. Gebakkelei over de meerjarenbegroting van de Unie (2021-2027) slaapt al mateloos lang aan. Het Parlement, en tot op zekere hoogte zelfs de Commissie **Von der Leyen**, staan regelrecht tegenover het nationale egoïsme van de 27 lidstaten. De enen willen geld binnenhalen om hun eigen begroting op orde te krijgen (Griekenland, Hongarije, Roemenië). Anderen zijn nijdig op de verdeel- en heerspolitiek van Brussel, met name op

Europees ‘president’ Michel, zijn broodheer Emmanuel Macron en Luxemburgs premier Bettel

de *Green Deal* (voor landbouw gaat het dan over Frankrijk, Polen en Tsjechië, voor steun tegen de vervuiling en het halen van de klimaatnormen om Duitsland, Polen en natuurlijk België dat een schamele aalmoes van de Hoge Heren vrijwel integraal naar het al met cohesiesubsidies bedolven Henegouwen ziet gaan). Nog anderen ten slotte houden stug vast aan de nationale begrotingsdiscipline.

Dat wil zeggen: de rijken hoeven niks af te staan aan de armen want solidariteit past niet in een ongeremd geliberaliseerde vrije markt. De wezenlijke zwakheid van Europa is daarmee blootgelegd, ook al beweert de Europese Commissie nu alles in te zullen zetten op geopolitiek: de Unie wordt geleid als een bedrijf, en dat gaat regelrecht naar het faillissement zolang de aandeelhouders het been stijf houden. Die aandeelhouders zijn de

‘Vrekkige’ Rutte en Merkel

meest ontwikkelde landen. Tot voor kort verscholen die zich achter de Britse leugen: *“I want my money back”*. Netto-betalers die maar wat graag foeteren dat minder fortuinlijke landen potverteerders zijn. Alleen vergeten ze, woekeraars als Nederland, Oostenrijk, Zweden of Duitsland (waar de motor stilvalt, en Europa de kosten moet dragen), dat hun vraag tot restitutie onverantwoord en ongegrond is. Het meeste geld komt immers terug als bedrijfssteun en investeringen in infrastructuur zoals digitaliseringsprojecten. De meerwaarde (de ‘korting’ ook) die hun geruggesteunde economische voor­sprong beurt uit hun investering (een beter woord voor solidariteit) is aanzienlijk groter dan de verwaarloosbare bedragen die naar de Unie gaan. Amper 1% van de nationale begroting is Europa waard, terwijl 46% regelrecht naar de nationale kas gaat. Je zou van minder moedeloos worden, ondervindt Charles Michel nu. Hij heeft natuurlijk vooraf getoeterd dat een vergelijk binnen handbereik lag, maar hij vergat de context: nationale verkiezingen, chaos in de CDU, klimaatkosten, straks opnieuw migratie- en epidemie-uitgaven. De **Luxemburgse eerste minister Xavier Bettel** (een on­gevaarlijke rijke in de EU) legde de vinger op de wonde: *“Wij betalen per dag anderhalve euro per inwoner aan de Unie, maar de vrijheden die we verworven hebben in zestig jaar Europa zijn oneindig veel meer waard dan dit kleine offer.”*

De bovenbazen Frankrijk en Duitsland haalden meteen hun gram – ze zitten allebei met een slabakkende en vervuilen-

de economie – en maakten, met de vier hard roepende maar onvolwassen puber­staten Nederland, Finland, Zweden en Oostenrijk, Michel in koude bewoordin­gen diets dat er niet gepingeld werd.

Mark Ruttes knip op de beurs was voor geen jeremiëren vatbaar. Het Europees Parlement? Stuur het de rimboe in! De Europese Commissie? Pennenlikkers, die moeten hun plaats kennen! Cynisch genoeg bleek meteen dat de verketterde **Viktor Orbán** de kant van het Parlement koos. Nog cynischer was het weeg­schaaltje van Rutte. Hij mocht, als hij braaf was, zijn kwart van de tolrechten houden (eigenlijk is dat Europees geld). In Antwerpen en Hamburg spuwen ze pek en zwavel: zij moeten de inhaligheid

Lepe Orbán kiest voor een keer de zijde van het EP

van Holland compenseren met een ver­hoogde afdracht, en mogen slechts 15% houden. Nu is dat gelijk voor iedereen: 20%. Dat spelletje à la Shakespeares *Koopman van Venetië* bezwaart nu de hele budgetopbouw.

Europa verzandt in Belgisch immobilis­me: schuif het door naar de volgende ge­neratie. Daar gaat (in het beste geval) nog veel volk naar komen kijken. Michel treedt gewoon in de voetsporen van **Bar­roso**: toen hield de Unie 26 toppen over de bankencrisis, zonder merkbaar resul­taat, tot de crisis vanzelf uitstierf. Ad hoc toppen en extratoppen vergiftigen het de­mocratisch appèl. Ze maken duidelijk dat er geen middelpuntzoekende krachten opgewassen zijn tegen nationaal egoïs­me. De slachtoffers zijn bekend: de ar­men, de werkmensen, de laagopgelei­den, de subsidiariteit, de regio’s, de deel­staten. Schotland, let op uw zaak! Het voorspelbare komt meestentijds ook uit, net als de lege doos van deze onbedui­dende top.

Lukas DE VOS